

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 10.

Shvende Session.

9de Møde.

Mandagen den 10de December.

(Fortsat.)

Schiern (forts.): Det er derfor ogsaa Tilfældet, at ligesom Rets sproget har været dansk, og ligesom man udelukkende har corresponderet med Moderlandet paa Dansk, saaledes appelleres fra den vestindiske Overret, ligesom fra Skifteforvaltningen i Grønland, til den danske Højesteret. Da der altsaa nu ikke er Tale om at oprette en fælles Højesteret for det fælles Monarchi, men Omkostningerne til Højesteret bestrides af Kongeriget, forekommer det mig klart ikke at kunne nægtes, at andre Uregelmaessigheder og andre Uligeartetheder dog ikke ville udeblive, naar man gif den af Ministeriet antydede Bet.

Det forekommer mig ogsaa, at Motiverne ere noget svage med Hensyn til, hvad der yttres om Coloniernes egen Mening. Der begyndes saaledes med — med Hensyn til de Betænkeligheder, der kunde hentes fra den gamle Tradition, ifølge hvilken der var dansk Lovgivning paa Verne — at disse Betænkeligheder i alt Fald nu maae bortfalde efter den Medvirken ved og Andeel i Lovgivningen, Verne ere indrømmede og tilfikkede for Fremtiden. Men strax efter yttres der, at selv om Colonialraadet ikke yndede den Sag, hvorom der her er Tale, saa vilde dog et saadant Dnske være af den Art, at man ikke kunde gaae ind derpaa. Men naar man altsaa dog ikke er villig til at tage Hensyn til et Dnske af denne Art ved en Sag som denne, vil man endnu langt mindre kunne blive villig til at gjøre det i

andre, mindre Sager. Det synes ogsaa, at der møder en Strid, naar der her siges, at man for Tiden er aldeles uvidende om, hvorledes Colonierne maatte være stemte i den heromhandlede Sag, og man saa tager Colonialloven af 26de Marts 1852 om Coloniernes Forhold, hvori der staaer, at „dog vil, naar ikke ganske særegne Grunde nødvendiggjøre en Undtagelse, Colonialraadets Betænkning altid være at indhente, inden nogen Lov vedtages for de danske vestindiske Besiddelser.“ Naar det iøvrigt af den ærede Minister vistnok aldeles rigtigt er yttret, at det neppe vil komme mange, Bestindien vedrørende, Sager for enten i den danske Rigsdag eller i Rigsraadet, bør det dog ikke oversees, at der i denne Henseende dog kunde vise sig nogen Forskiel, eftersom de indre Anliggender bevares for Rigsdagen eller udleveredes til Rigsraadet. Naar en Mand i Bestindien ønskede et Lovforslag frem, kunde han jo, som Forholdene ere, da den danske Rigsdag har Initiativ, ved noget Bekjendtskab i Danmark bringe det frem her, hvorimod det ikke var ham muligt at bringe det frem i Rigsraadet, som er berøvet Initiativ. Enhver, der lægger nogen Vægt paa det Conservative, vil ikke heller glemme, at under det absolute Monarchie stod fra gammel Tid i de her omhandlede Anliggender det danske Cancellie ved Siden af Generaltoldkammeret, og at Kundgjørelsen af 28de Januar 1852, hvori den ærede Indenrigsminister ogsaa deeltog, derfor ogsaa undlod at borttage Alt til Samstaten. I Kundgjørelsen hedder det — i Modsætning til de egentlige Colonialsager, der skulle under den bebudede Fællesforsamling — at Indenrigsministeriet, Justitsministeriet og Ministeriet for Kirke- og Underviisningsvæsenet,